

Jumalan totuus ja ihmisen synty Room. 3:1-20

1. Mitä etuja sitten on juutalaisilla, tai mitä hyötyä on ympärileikkauksesta?
2. Paljonkin, kaikin tavoin. Ensinnäkin se, että heille on **uskottu Jumalan sanat**.
3. Entä jos jotkut ovat olleet epäuskoisia? Ei kai heidän epäuskonsa tee Jumalan uskollisuutta tyhjäksi?
4. Ei tietenkään! Olkoon **Jumala luotettava, vaikka kaikki ihmiset olisivat valehtelijoina!** Onhan kirjoitettu: "Että sinut todettaisiin vanhurskaaksi sanoissasi ja että sinä voitaisit, kun kanssasi käydään oikeutta."
5. Mutta jos meidän vääryytemme osoittaa Jumalan vanhurskauden, mitä me silloin sanomme? **Ei kai Jumala ole väärämielinen** - puhun ihmisten tavoin - kun hän rankaisee vihassaan?
6. Ei tietenkään! Kuinka Jumala silloin voisi tuomita maailman?
7. Sillä jos Jumalan totuus minun valheeni vuoksi on tullut entistä selvemmin julki hänen kunniakseen, miksi minutkin vielä tuomitaan syntisenä?
8. Pitäisikö meidän tehdä niin kuin meistä herjaten puhutaan ja niin kuin jotkut väittävät meidän sanovan: "Tehkäämme paha, että siitä tulisi hyvää?" He saavat **oikeudenmukaisen tuomion**.
9. Miten siis on? **Olemmeko me parempia? Emme** suinkaan. Olemmehan juuri

- osoittaneet, että **kaikki**, niin juutalaiset kuin kreikkalaisetkin, ovat **synnin alaisia**.
10. Onhan kirjoitettu: "**Ei ole ketään vanhurskasta**, ei ainoatakaan,
 11. ei ole ketään ymmärtäväistä, **ei ketään, joka etsii Jumalaa**.
 12. Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet. **Ei ole ketään, joka tekee hyvää**, ei ainoatakaan.
 13. Heidän kurkkunsa on avoin hauta, he **pettävät kielellään**, heidän huultensa alla on kyykäärmeen myrkyä,
 14. heidän suunsa on täynnä kirousta ja **katkeruutta**.
 15. Heidän jalkansa ovat nopeat **vuodattamaan verta**,
 16. **hävitys** ja kurjuus on heidän teillään,
 17. ja rauhan tietä he eivät tunne.
 18. **Ei ole Jumalan pelkoa** heidän silmiensä edessä."
 19. Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä **laki** sanoo, se **puhuu lain alaisille**, että jokainen suu tukittaisiin ja **koko maailma tullisi syylliseksi Jumalan edessä**.
 20. Eihän yksikään ihminen tule hänen edessään vanhurskaaksi tekemällä lain vaatimia tekoja, sillä **lain kautta tulee synnintunto**.

Millainen on Jumala ja millainen ihminen?

Millainen on Jumala ja millainen ihminen? Mikä on ihmisen tila syntymästä asti? Miten se ilmenee? Millaiset mahdollisuudet ihmisellä on selvittää omilla teoillaan Jumalan edessä? Mihin Jumala pyrki, kun Hän antoi ihmiselle lain? Mikä on synnin varsinainen olemus? Näihin kysymyksiin tämän kertainen jaksomme ottaa kantaa.

Mitä suurempi valo sitä kovempi rangaistus

Kirjeen ensimmäisessä luvussa Paavali avasi ihmiskunnan syntiturmelusta kaikkialla siellä, missä eletään pelkän yleisen ilmoituksen valossa. Jumalan luonnossa ja omassatunnossa osoittama totuus riittää tuomitsemaan jokaisen ihmisen kadotukseen, koska ihmiset tietoisesti tukahduttavat totuuden vääryydellään. Toisessa luvussa hän kääntyi juutalaisten ja samalla myös kristillisen ilmoituksen valon saaneiden ihmisten suuntaan ja osoitti, että se suurempi valo, joka toisaalta juutalaisilla on Vanhassa testamentissa ja kristityillä koko Raamatussa, osoittaa heidätkin omassa varassaan yhtä lailla iankaikkisen tuomion ansainneiksi ja vieläpä raskauttavien

asianhaarojen vallitessa. Sillä viimeisellä tuomiolla rangaistuksen suuruus riippuu siitä totuuden määrästä, jonka ihminen on osakseen saanut:

"Palvelijaa, joka tietää herransa tahdon mutta ei valmistaudu eikä toimi hänen tahdonsa mukaan, piestään monilla lyönneillä. Sitä taas, joka tekee tietämättään selaista, mikä ansaitsee lyönnejä, piestään vähemmän. Jokaiselta, jolle on paljon annettu, siltä paljon kysytään, ja jolle on paljon uskottu, siltä myös enemmän vaaditaan." (Luuk. 12:47-48)

Jos kerran lain ja opetuksen tunteminen koituu lopulta vain rangaistuksen koventamiseksi, niin mitä hyötyä on totuuden tuntemisesta? Paavali vastaa: *Paljonkin, kaikin tavoin. Ensinnäkin se, että heille on uskottu Jumalan sanat.* (2)

On käsittämättömän suurta armoa Jumalan puolelta, että Hän alentuu puhumaan synnin perusteellisesti turmelemille ihmisille. Syy on siinä, että suunnattomassa uskollisuudessaan rikkonutta ja epäuskoista kansaansa kohtaan Jumala ei ainoastaan antanut sille lakia vaan myös lupauksen pelastuksen lahjasta. Jumalan puhe, Hänen sanansa on se väline, jota Hän käyttää ei vain osoittamaan ihmisille heidän syntinsä vaan myös heitä varten valmistamansa pelastuksen Jeesuksessa Kristuksessa.

Synnin olemus

Entä jos jotkut ovat olleet epäuskoisia? Ei kai heidän epäuskonsa tee Jumalan uskollisuutta tyhjäksi? (3)

Ihmisen synnin syvin olemus on siinä, että ihminen kieltäytyy uskomasta Jumalan puhetta. Epäusko ei ole vain jonkinlaista uskon puutetta, jolle ei oikeastaan voikaan mitään, vaan se on tietoista Jumalaa vastaan nousemista, itsensä nostamista Jumalan yläpuolelle, kaiken mitaksi. Se on juuri sitä, mitä nykysuomalainen pitää parhaana mahdollisena asiana, kun hän saa omista kokemuksistaan päätellä kuka hän on ja kaikkien muiden tulee myös tunnustaa hänen siksi, minä hän itseään pitää.

Epäusko kieltää Jumalan arvovalan ja elää selkä Jumalaan päin käännettynä. Epäusko liittoutuu aina samalla myös ällistyttävän ylpeyden ja itsekeskeisyyden kanssa. Synti on samalla mitä suurimmassa määrin uskottomuutta tiedostetulle totuudelle ja hienosti viritettyä valheellisuutta. Ihminen on niin taitava pettämään itseään, että hän valehdellessaan kuvittelee puhuvansa totta. Koska synnin sokaisema ja turmeleva ihminen on edelleen moraalinen olento, hänellä on jäljellä yhä jonkinlainen taju oikeasta ja väärästä, hän saattaa nousta syyttämään Jumalaa vääryydestä ja mielivallasta, kun asiat eivät suju hänen mielensä mukaan.

Kuolemalla kuoltava

Ihminen on syntymästä asti syntinen ja hänessä oleva Jumalan kuva on siinä määrin turmeltunut, että luonnollisessa tilassaan hän on auttamattomasti kulkemassa kadotusta kohti. Häntä odottaa iankaikkinen tuomio, joka on täysin oikeudenmukainen palkka hänen epäuskostaan ja kaikista sen synnyttämistä tekosynneistä.

Syntiinlankeemuksessa Jumala julisti ihmiselle tuomion: "Sinä olet kuolemalla kuoleva." Kuolema ei Raamatussa merkitse ensisijaisesti elämän päättymistä, vaan olemassaolon jatkuessa tapahtuvaa Jumalan rangaistusta. Ensin se ilmeni fyysisen elämän jatkuessa hengellisenä kuolemana, jonka piirteitä ovat syyllisyyden ja häpeän tunteet, pelko ja pako Jumalan pyhyydestä pois, syyllisyyden vierittäminen toi-

sen niskaan ja Jumalan syyttäminen omista synneistä. Hengellisen kuoleman seurausta oli myös ihmisen ympäristön turmeltuminen. Paratiisin sijasta tulivat orjantappurat ja ohdakkeet, jotka vastaavat ihmisen hengellistä tilaa ja muistuttavat myös jatkuvasti menetetystä paratiisista. Toisessa vaiheessa tuli fyysinen kuolema ja lopullinen iankaikkinen kuolema odottaa viimeisen tuomion jälkeen jokaista, joka loppuun asti epäuskossaan torjuu Jumalan valmistaman pelastuksen Jeesuksessa Kristuksessa.

Jumalan uskollisuus

Jumalan käsittämättömän suurta armoa on se, että meidän ihmisten valheellisuus ja epäusko eivät vähäisessäkään määrin kykene tuhoamaan Jumalan uskollisuutta. Hän antoi heti syntiinlankeemuksen jälkeen lupauksen Saatanan pään murskaavasta Pelastajasta, Messiaasta, omasta Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta. Hän lupasi itse ratkaista sen ongelman, jonka ihmiset olivat synnyttäneet. Siksi Hän myös läpi Vanhan testamentin toistuvasti muistutti kansaansa lupauksestaan pelastaa se ja Jeesuksessa Hän toteutti lupauksensa. Koko maailman synti luettiin Jeesuksen tekemäksi ja Hänet rangaistiin niistä todellisella kadotuksen tuskalla, Jumalan kuluttavan vihan tulella Golgatan ristillä. Se tapahtui, jotta syntiset ihmiset voitaisiin lukea vanhurskaiksi ja saisivat kaikki syntinsä anteeksi pelkästään Jumalan yksipuolisesta armosta.

Rangaistuksen täytyy tulla

Jumala on uskollinen totuudessaan ja oikeudenmukaisuudessaan. *Olkoon Jumala luotettava, vaikka kaikki ihmiset olisivat valehtelijoita! (4) Mikään ihmisten valheellisuus ei kykene Jumalan luotettavuutta kumoamaan. Ei kai Jumala ole väärämielinen - puhun ihmisten tavoin - kun hän rankaisee vihassaan? Ei tietenkään! (5,6)*

Kuinka siis oikeudenmukainen ja vanhurskas Jumala voi jättää ihmisten synnit rangaistamatta? Ei Hän voikaan! Syntisen on saatava oikea tuomio. Mikä on tuomion mitta: Jumalan pyhä ja vanhurskas laki. Jumala on uskollinen omalle sanalleen ja omalle lailleen. Mutta juuri siksi Hän voi armahtaa syntisen ihmisen:

Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, me eksytämme itsemme eikä totuus ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. (1. Joh. 1:7-9)

Jumala antoi Golgatan ristillä lopullisen ja riittävän rangaistuksen kaikista synneistämme, niin menneistä, nykyisistä kuin tulevistakin. Jumala on uskollinen oman Poikansa verelle, Jeesuksen sovituskuolemalle meidän sijaisenaamme ja uskollinen omalla oikeudenmukaisuudelleen eli sille, ettei Hän voi rangaista meitä enää niistä synneistä, jotka Jeesus jo kantoi Golgatan ristille.

Oikeudenmukainen tuomio

Pitäisikö meidän tehdä niin kuin meistä herjaten puhutaan ja niin kuin jotkut väittävät meidän sanovan: "Tehkäämme paha, että siitä tulisi hyvää?" He saavat oikeudenmukaisen tuomion. (9)

Jos kerran Jeesuksen uhrikuolema Golgatan ristillä riittää kaikkien syntiemme, niin jopa koko maailmana syntien sovitukseksi, onko sitten niin väliä, kuinka elämme. Jos kerran tunnustamalla syntinsä kaiken saa anteeksi, niin miksi turhaan yrittäkään elää oikein, kun se on kuitenkin kovin työlästä. Pahimmillaan sama asenne ilmenee ajatuksessa, että mitä enemmän teemme syntiä, sitä suuremman kunnian Jeesus saa sovitustyöstään. Se on Jumalan armon muuttamista irstaudeksi. Asenne esiintyy niillä, jotka eivät koskaan ole nähneet tai suostuneet näkemään synnin hirvittävyttä. He eivät liioin myöskään tajua, miten suunnattoman suuri hinta syntien anteeksi antamisesta annettiin, kun Jumala kärsi Jeesuksessa ristin puulla. Heidän epäuskoinen asenteensa vie heidät kadotustuomion alle.

Paavali palaa samaan kysymykseen luvun 6 alussa, kun hän käsittelee pyhitystä: *Mitä me siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, jotta armo tulisi suureksi? Ei tietenkään. Kuinka me, jotka olemme kuolleet synnille, vielä eläisimme siinä? Vai ettekö tiedä, että meidät kaikki, jotka on kastettu Kristukseen Jeesukseen, on kastettu hänen kuolemaansa? (6:1-3)* Tänä päivänä tämä tuhoisa asenne ilmenee niin sanotussa ”antinomismissa”, jossa Jumalan laki hyljätään ja armoa pidetään lähes itsestäänselvyytenä. Elävä kristitty tajuaa, kuinka suunnattoman tuskan syntimme aiheuttivat Jeesukselle ja armahdettuna hän haluaa elää Jumalan tahdon mukaan.

Olemmeko parempia?

Olemmeko me parempia? Emme suinkaan. Olemmehan juuri osoittaneet, että kaikki, niin juutalaiset kuin kreikkalaisetkin, ovat synnin alaisia. (9)

Ovatko kristityt tai juutalaiset parempia ihmisiä kuin muut, koska he ovat saaneet osakseen Jumalan sanan ja suuret lupaukset? Ikävä kyllä meillä on kiusaus ajatella niin. Se, että elää kristillistä vaikutusta saaneen kulttuurin keskellä, jossa vielä vallitsee varsin paljon hyvää sosiaaliturvan ja heikoimmista huolehtimista, voi synnyttää harhakuvitelman omasta paremmuudesta tai ylemmydestä verrattuna monien eikristillisten kulttuurien ja kansojen elämään. Mutta lainaamalla Vanhaa testamenttia Paavali osoittaa asenteemme vääräksi. Uskovissa kristityissäkin asuu edelleen liha, syntinen luonto, joka ei eroa mitenkään jumalattomien ihmisten olemuksesta. Uskova kristitty pystyy tekemään aivan kaikki samat synnit kuin julkijumalatonkin, jos hän antaa lihalleen vallan. Eläkkeeseen uskovana oikein hän tarvitsee toisaalta sen, että hänellä on pysyvä, asemallinen vanhurskaus yksin Kristuksen tähden, ja toisaalta sen, että Pyhä Henki hänessä tukahduttaa lihan nostattamia himoja.

Kukaan ei edes etsi Jumalaa

Onhan kirjoitettu: "Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtävää, ei ketään, joka etsii Jumalaa. (10-11)

Omassa varassaan yksikään ihminen ei kelpaa Jumalalle. Kaikki ovat kadotustuomion ansainneita. Yksikään uskovakaan ei voi oman elämäntapansa perusteella välttää Jumalan tuomiota. Hän pelastuu ainoastaan siksi, että Jumala lukee hänen hyväkseen Kristuksen valmistaman vanhurskauden.

Joku voi toki väittää vastaan: ”Mutta onhan kuitenkin niitä ihmisiä, jotka aivan toisinaan näyttävät etsivän Jumalaa ei vain kristinuskon vaan myös joidenkin muidenkin uskontojen piirissä?” Tällainen vastaväittäjä voi yrittää vedota jopa itseensä Paavaliin, joka Areopagilla sanoi näin: *”Jumala ... on säätänyt ihmisille määräajat ja asu-*

misen rajat, jotta he etsisivät Jumalaa, jos ehkä hapuilemalla löytäisivät hänet. Hän ei kuitenkaan ole kaukana yhdestäkään meistä, sillä hänessä me elämme ja liikumme ja olemme.” (Ap.t. 17:24-28) Mutta samaisen puheen jatkossa Paavali osoittaa myös sen, millä tavalla etsintä voisi toteutua: *”Jumala ... nyt ... tekee tieltä väksi, että kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus.”* (Ap.t. 17:30) Ihmisten olisi siis mahdollista etsiä Jumalaa, mutta kukaan ei sitä tee sillä tavalla, että voisi löytää yhteyden Jumalaan, koska ainoa tie Jumalan luo on tehdä parannus synneistään. Juuri sitä taas kukaan ihminen ei totuudessa halua tehdä. Nekin, jotka väittävät etsivänsä Jumalaa, todellisuudessa pakenevat Häntä, koska eivät halua taipua parannukseen.

Joku voi nyt jatkaa vastaväitettään: ”Mutta onhan niitä, jotka vilpittömästi etsivät Jumalaa ja löysivät Hänet tekemällä parannuksen.” Todellisuudessa he eivät etsineet, vaan Jumala etsi heitä ja synnytti heissä kääntymisen puoleensa. Jeesus sanoo siitä näin:

”Ei kukaan voi tulla minun luokseni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, vedä häntä. Sen, joka tulee, minä herätän viimeisenä päivänä. Profeetoissa on kirjoitettu: 'Heistä kaikista tulee Jumalan opettamia.' Jokainen, joka on kuunnellut Isää ja oppinut häneltä, tulee minun luokseni.” (Joh. 6:44-45) Pelastus on kokonaan, alusta loppuun asti Jumalan työ. Luonnostaan kukaan ei etsi Jumalaa. Uskovan kristityn syntinen luontokin on jatkuvassa kapinassa Herraa vastaan.

Hyvät tekomme

Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet. Ei ole ketään, joka tekee hyvää, ei ainoatakaan. (12)

Tätäkin ajatusta vastaan on moni esittänyt vastaväitteitä: ”Mutta onhan paljon ihmisiä, jotka harjoittavat hyväntekeväisyyttä ja osoittavat monenlaista ystävällisyyttä eivät vain omille rakkailleen vaan myös ulkopuolisille ihmisille.” Väitteen tuoksi saataan nostaa jopa Jeesus. Sanoihan Hän: *”Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljon ennemmin teidän taivaallinen Isänne antaa hyvää niille, jotka sitä häneltä anovat.”* (Matt. 7:11) Jeesus ei siis kiellä, etteivät ihmiset voisi tehdä sinänsä hyviä tekoja, mutta osoittaa, että nekin pohjimmiltaan lähtevät meidän pahuudestamme, koska niillä on aina jotain itsekkäitä tai kunniaa etsiviä tai hyötyä tavoittelevia motiiveja. Jumalan silmissä kaikki parhaimmatkin teot ovat synnin tahraamia eivätkä sellaisenaan kelpaa Jumalalle. Uskova kristittykin joutuu kaikkein parhaimpien ja jaloimpien Pyhän Hengen synnyttämien tekojen jälkeen vielä tekemään parannuksen ja pyytämään anteeksi niiden taustalla olevia lihallisia vaikuttimiaan.

Puheemme

Heidän kurkkunsa on avoin hauta, he pettävät kielellään, heidän huultensa alla on kyykäärmeen myrkkyä, heidän suunsa on täynnä kirousta ja katkeruutta. (13-14)

Jokainen, joka suostuu olemaan rehellinen Jumalan kasvojen edessä, joutuu tunustamaan, että hän on valehtelija ja että usein hänen sanojaan myrkytti katkeruus toisia ihmisiä, niin jopa uskonveljiä kohtaan. Jeesus toteaa meidän puheistamme näin:

”Mutta minä sanon teille: jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset puhuvat, heidän on tuomiopäivänä tehtävä tili. Sillä sanoistasi sinut julistetaan vanhurskaaksi ja sanoistasi sinut tuomitaan syylliseksi.” (Matt. 12:36-37)

Väkivalta

Ukrainan sodasta keskusteltaessa kuulee toistuvasti, miten mieletöntä tappaminen ja tuhoaminen on. Moni ihmettelee, miksi järkevät ja sivistyneet kansat eivät kykene elämään sovussa ja lopettamaan sotia. Raamattu antaa kysymykseen yksinkertaisen vastauksen:

Heidän jalkansa ovat nopeat vuodattamaan verta, hävitys ja kurjuus on heidän teillään, ja rauhan tietä he eivät tunne. (15-17) Ihmiset tekevät kaikkea tätä, koska he haluavat tehdä niin. Syntinen luonto teettää heillä juuri sitä. Ihminen on luonnollisessa tilassaan Saatanan orja. Saatanan toimintatapa on valhe, himot ja väkivalta. Ihminen on synnin orja, kun hän on Saatanan hallitsema. Väkivaltaisuuksia ei kykene järki eikä opetus tukahduttamaan. Jos voisi, meillä ei esiintyisi mitään koulu- ja työpaikkakiusaamista eikä sisarusten välistä kiusaamista. Tie aitoon rauhaan voi kulkea vain siten, että ihminen pääsee ensin sovintoon Jumalan kanssa ja sitten Jumalan armahtaman kykenee etsimään rauhaa myös ihmisten kesken.

Jumalan pelko

Ei ole Jumalan pelkoa heidän silmiensä edessä." (18)

Kaikki synty kumpuaa siitä, että ihmiset kulkevat erossa Jumalasta, Jumalaa vihaten, Jumalaa pahasta ja kohtuuttomista vaatimuksista syyttäen. Ihminen on luonnollisessa tilassaan sokea eikä näe Jumalaa eikä todellisuutta oikein, vaikka suuressa ylpeydessään saattaa pitää itseään hyvinkin viisaana. Synnissä ihminen haluaa päästä mahdollisimman kauas Jumalasta, koska hänen omatuntonsa syyttää häntä. Siksi hän myös pelkää kuolemaa, sillä hän tajuaa yleisen ilmoituksen perusteella, että häntä odottaa kuoleman jälkeen tuomio.

Uskovan ihmisen Jumalan pelko ei ole kauhua rangaistuksen edessä, sillä Kristuksen sovitustyön tähden hänelle ei tule mitään tuomiota. Aito Jumalan pelko ei ole siis orjan pelkoa vaan sitä, että hän pelkää aiheuttavansa murhetta sille rakastavalle Isälle, jolta hän on saanut kaikki syntinsä anteeksi.

Miksi sitten laki?

Paavali on ensimmäisen luvun jakeesta 18 alkaen paukuttanut kovaa lakia kirjeensä lukijoiden päähän. Hän on sillä tahtonut osoittaa, että kukaan ihminen ei voi Jumalan edessä selvitä oman elämänsä vaelluksen varassa. Vaikka juutalaiset ja me kristityt olemme saaneet Jumalan lain, kukaan ei sitä kuitenkaan pidä. Siksi nousee kysymys: "Miksi Jumala lain ylipäänsä antoi meille noudatettavaksi!" Paavali vastaa:

Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä. Eihän yksikään ihminen tule hänen edessään vanhurskaaksi tekemällä lain vaatimia tekoja, sillä lain kautta tulee synnintunto. (19-20)

Kymmenen käskyn laki sisältää Jumalan tahdon, joka on elämä rakkauden mukaan. Ihminen rakastaa Jumalaa ja rakastaa lähimmäisiään, kun hän noudattaa lakia. Lain mukainen elämä tuottaisi ihmiselle siunauksen, mutta koska sitä kukaan ei pidä, se tuottaakin rangaistuksen ja kirouksen. Se ei kuitenkaan ole lain vika, se on pyhä ja oikea. Vika on ihmisen perusteellisessa syntiturmeluksessa. Jumala ei missään vaiheessa asettanut lakia pelastustieksi, sillä Hän tiesi, ettei synnin vallassa syntynyt

ihminen sitä kykene täyttämään. Itse asiassa Jumala antoi jo paljon ennen Mooseksen kautta välittämäänsä lakia ihmiselle pelastustieksi uskon lupaukseen tulevasta Messiaasta. Aabraham vaelsi monenlaisesta syntisyydestään huolimatta uskon vanhurskaudessa ja siksi Jumalan pelastamana.

Miksi sitten vielä tarvittiin erikseen antaa kymmenen käskyn laki? Se tarvittiin, jotta ihmiset näkisivät totuuden itsestään Jumalan mitalla arvioituna. Totuus meistä on kyllä kauhistuttava, olemme synnin alla, olemme synnin orja, olemme Jumalan vihan alaisia. Jumala on valkeus eikä kukaan voi tulla Hänen eteensä kohtaamatta totuutta itsestään. Jumalan yhteydessä ei voi pysyä, jos jää valheen valtaan. Laki osoittaa meidän tilamme, se osoittaa, että olemme syylliset ja ansaitsemme tulla tuomituksi iankaikkiseen kadotukseen. Se sulkee meidän suumme ja tukkii kaikki mahdollisuutemme omassa varassamme pelastua kadotuksesta. Laki synnyttää meissä synnin tunnon, joka voi olla hirvittävän tuskallinen, kun Jumalan kirkkaus ja valo tunkeutuu lain sanana omaantuntoomme asti. Joudumme epätoivoon. Mutta juuri se onkin Jumalan tarkoitus. Hän vetää lain tuomioilla meidät ainoan pelastustien, Jeesuksen Kristuksen ristin luokse. Kukaan muu ei voi päästä pelastuksesta osalliseksi kuin se, joka joutuu epätoivoon itsensä suhteen.

Koska laki sisältää Jumalan tahdon, sillä on uskovan kristityn elämässä vielä muutakin tehtävää, mutta siihen Paavali palaa myöhemmin kirjeessään.

Parannuksen tie – buddhalaisen munkin tie

Hirokazu Matsuoka syntyi vuonna 1962 eräässä Tokion monista buddhalaisista temppeleistä. Japanissa kuuluu asiaan, että temppelin papin vanhin poika jatkaa isänsä jalkojen jäljessä. Hirokazun vanhemmasta veljestä tulikin isänsä jälkeen temppelin pääpappi. Nuorempana veljenä Hirokazun olisi ollut lupa hakeutua tavallisiin opintoihin ja liike-elämän palvelukseen, mutta hänen yläasteella kokemansa koulukiusaaminen herätti hänessä syvän kaipauksen löytää vastaus kysymykseen: ”Miksi olen syntynyt ja mitä varten elän?” Hän tiesi, että hän olisi voinut lähteä toteuttamaan unelmiaan, etsimään yhteiskunnallista asemaa, arvostusta ja menestystä. Hän ei kuitenkaan nähnyt mitään järkeä kaikessa sellaisessa, ellei ensin ole löytänyt vastausta itse elämän tarkoitukseen.

Niinpä lukiosta päästyään hänkin päätti lähteä opiskelemaan buddhalaiseksi papiksi Tokion Taisho yliopistoon. Normaalisti papiksi riittää neljän vuoden opiskelu, mutta Hirokazun lahjakkuus ja tunnollisuus opiskelijana sekä hänen kokosydäminen omistautumisensa buddhalaisiin harjoituksiin huomattiin ja häntä rohkaistiin jatkamaan vielä kaksi lisävuotta tutkimustyön parissa. Tuhannet sivut syvällistä buddhalaista filosofiaa ja uskonharjoitukset eivät tuoneet hänen janoamaansa vastausta elämän peruskysymyksiin kuudessakaan vuodessa. Väsymys alkoi painaa. Saadakseen jotain kevennystä elämäänsä hän alkoi harrastaa korean kielen opiskelua. Maa ja sen kulttuuri alkoivat kiinnostaa.

Kun hänelle vuonna 1988 tarjottiin mahdollisuus lähteä Souliin sikäläiseen buddhalaiseen yliopistoon valmistamaan väitöskirjaansa, hän tarttui tilaisuuteen. Elämä uudessa ympäristössä oli haastavaa ja mielenkiintoista, mutta sisintä hiertävä kysymys elämän tarkoituksesta ei ottanut väistyäkseen taka-alalle.

Vähän ennen joulua eräs ei-kristitty japanilainen opiskelijatoveri pyysi häntä lähtemään kristillisen kirkon joulujuhlaan hänen seurakseen. Mitään mielenkiintoa kristinuskoa kohtaan Hirokazulla ei ollut, mutta kun Soulin monet kirkot loistivat jouluvalaistuksessa, hänessäkin

heräsi uteliaisuus ja hän lupasi lähteä mukaan. Itse tilaisuudesta hän ei ymmärtänyt juuri mitään toisaalta puutteellisen koreankielensä vuoksi ja toisaalta siksi, että hän ei elämänsä missään vaiheessa ollut siihen mennessä törmännyt kristinuskoon. Erään innokkaan kristityn tavuttelemana hän lupasi tulla seuraavana sunnuntaina myös jumalanpalvelukseen, jonka sisältöä hän ymmärsi vielä vähemmän. Mutta kun seurakunnan nuorten ryhmän vetäjä Jeong kysyi, haluaisiko hän aloittaa Raamatun opiskelun, hän vastasi empimättä myönteisesti. Syy oli siinä, että buddhalaisena pappina ja laajasti lukeneena buddhalaisuuden asiantuntijana hän oli jo pitempään tuntenut tarvetta tutustua myös Raamattuun. Kerran hän oli jopa aloittanut lukemisen, mutta se oli jäänyt ensimmäisten sivujen sukuluetteloidessa kesken.

Pienehkössä korealaisessa seurakunnassa Raamatun opiskelu tapahtui perusteellisena ryhmätyönä. Ensin kukin sai kotonaan tutkittavaksi tekstin kysymysten valossa, sitten pareittain ja ryhmässä käytiin jakso läpi ja lopuksi vielä kukin kirjoitti yhteenvedon oppimastaan ja luki sen seuraavassa kokoontumisessa. Hirokazu, joka oli tottunut järjestelmälliseen ja syvälliseen opiskeluun, nautti Raamatun tutkimisesta ja iloitsi myös uusista kristityistä ystäväistä, jotka osoittivat hänelle monenlaista ystäväillisyyttä.

Mutta lopulta hän törmäsi seinään. Kukaan Raamatun lukija ei voi välttää sitä, että Raamattu väittää häntä syntiseksi ja vaatii häntä tekemään parannuksen. Mutta koko pienen elämänsä buddhalaista moraalialueita tiukasti noudattaneena Hirokazu oli aivan mahdotonta hyväksyä, että hän muka olisi syntinen ihminen. Niinpä hän päätti ilmoittaa henkilökohtaiselle avustajalleen Jeongille, seurakunnan nuorisotyön vetäjälle, että hänen olisi pakko tästä syystä jättää Raamatun opiskelu.

Japanilaiseen tapaan hän ei kuitenkaan halunnut sanoa asiaa suoraan, vaan päätti kirjoittaa kirjeen. Hän vei sen torstaina postitoimistoon ja lähetti sen pikakirjeenä. Normaalisti se olisi tullut seuraavana päivänä perillä, mutta jostain sekaannuksesta johtuen se saapuikin perille vasta seuraavana keskiviikkona. Hänen palattuaan postitoimistosta soi puhelin. Jeong pyysi häntä kotiinsa illalliselle ja Hirokazu päätti mennä ajatellen, että ehtii hän asiansa keskustella sitten, kun kirje on saapunut perille. Lauantaina Jeong soitti taas eikä osoittanut oirettaakaan siitä, että olisi saanut kirjeen. Tällä kertaa hän pyysi Hirokazu luokseen yöpymään niin, että sunnuntaiaamuna he menisivät yhdessä kirkkoon. Samalla hän lupautui auttamaan iltapäivän Raamatun opiskelun yhteenvedon tekemisessä. Hirokazu meni, koska päätti odottaa kirjeen saapumista.

Sillä kertaa tutkistelu oli tekstistä: *”Aika on täyttynyt. Jumalan valtakunta on tullut lähelle, tehkää parannus ja uskokaa evankeliumiin.” (Mk. 1:15)* Normaalin yhteenvedon lisäksi tehtäväksi oli annettu kirjoittaa omin sanoin parannuksen tekijän rukous. Yhteenvedon Hirokazu sai kirjoitetuksi, mutta parannuksen tekijän rukousta hän ei millään saanut tehdyksi. ”Eihän hän ollut mikään syntinen! Miten hän olisi voinut kirjoittaa parannuksen tekijän rukouksen?” Useita tunteja hän istui tyhjän paperin edessä. Hän meni nukkumaan ja jatkoi yritystä varhain sunnuntaiaamuna yhtä huonolla menestyksellä. Lopulta vähän ennen kuin heidän piti lähteä kirkolle, hänelle välähti. Voisihan hän kirjoittaa rukouksen kuvittelemalla, millaisen sen pitäisi olla, jos hän olisi sattunut olemaan syntinen. Kynä alkoi lentää: ”Jumala, olen tähän asti elänyt piittaamatta sinusta. Anna anteeksi. Olen syntinen enkä ansaitse tulla armahdetuksi, mutta ole minulle armollinen...” Koko paperi täyttyi tekstillä ja hän huokasi helpotuksesta.

Menomatalla kirkkoon Jeong tarkisti paperin ja lausui: ”Tätä päivää olen odottanut!” Mutta Hirokazu ei ymmärtänyt, mistä oli kysymys, sillä hän oli kirjoittanut vain tekstin vas-

tauksena tehtävänantoon. Raamatun opiskelu alkoi jumalanpalveluksen jälkeen ja tuli hänen vuoronsa lukea yhteenveto. Kun hän alkoi lukea kirjoittamaansa rukousta, tapahtui ihme. Kyyneleet alkoivat valua vuolaina hänen silmistään ja töin ja tuskin hän kykeni pysymään pystyssä sydämensä murtumiselta. Kun rukous loppui, hänen sydämensä täytti sanoinkuvaamaton rauha ja ilo. Hetkessä pyyhkäistiin pois hänen sydämensä ahdistava kysymys siitä, miksi elämä on niin tyhjää ja merkityksetöntä. Hänen sisimpänsä täytti vahva varmuus siitä, että Jumala elää. Jeesus on Totuus. Hän on Jeesuksen oma, ja Jeesus johtaa hänen elämänsä. Jeesus itse on vastaus elämän tarkoitukseen.

Hirokazu oli toki buddhalaisuutta tutkimalla oppinut paljon ja monenlaista, mutta se oli ollut pelkkää pään tietoa, joka ei ollut antanut mitään voimaa. Pikemminkin mitä enemmän hän oli Buddhia rukoillut ja odottanut pääsyä buddhalaiseen puhtaaseen maahan, sitä pahemmin hän oli alkanut epäillä kaiken sen todellisuutta. Mutta kun hän uskoi Jeesukseen, joka kuoli hänen tähtensä ristillä ja nousi kuolleista ja käänsi sydämensä Jumalan puoleen, pelastuksen käsi tarttui häneen ja antoi hänelle uuden elämän. Siinä ei ollut kysymys vain pään tiedosta tai päähänpintymästä vaan todellisesta kokemuksesta. Samalla hän sai varmuuden siitä, että hän pääsee taivaaseen. Hän sai elämälleen selkeän päämäärän. Hän on matkalla kohti Jumalan kirkkauden valtakuntaa.

Väkevä muutos Hirokazussa tapahtui kaikkien muiden osanottajien silmien edessä. Pian hänet kastettiin. Hän lopetti välittömästi opintonsa buddhalaisessa yliopistossa ja keskittyi korean kielen opintoihin. Sitten hän matkusti Tokioon kertomaan äidilleen uudesta elämästään. (Isä oli vähän aikaisemmin kuollut.) Palattuaan Souliin hän sai parin viikon päästä puhelun äidiltään, joka oli tullut Souliin häntä tapaamaan. Mennessään hotellille, jossa äiti odotti, hän joutuikin kohtaamaan Tokion Taisho yliopiston entisiä professoreitaan ja Tendai -suunnan johtavia munkkeja, jotka olivat tulleet äidin mukana käännyttämään häntä takaisin buddhalaisuuteen. Monenlaista vastustusta hän joutui kokemaan, mutta sitä suuremmaksi kasvoi hänessä pelastuksen ilo.

Herra johti hänet takaisin Tokioon, missä hän pian avioitui Koreassa tapaamansa kristityn neidon kanssa. Kristillisessä kustannusliikkeessä työskennellen hän aloitti opinnot tokiolaisessa teologisessa seminaarissa, mistä hän valmistui pastoriksi 1996. Tätä nykyä hän toimii pastorina ja kiertää myös eri puolilla Japania evankelistana. (2005)

Suostutko lain tuomittavaksi?

Meiltä kysytään tänään, suostummeko lain tuomittavaksi. Olemmeko valmiit katsah-tamaan koko siihen pimeyteen, joka lihallisesta sydämestämme löytyy? Ellemme, jäämme pimeyteen ja pelastuksen portit pysyvät meille kiinni. Mutta jos taivum-me lain paljastaman totuuden edessä polvillemme ja huudamme avuksemme ai-noaa pelastajaa Jeesusta Kristusta, meillä on toivo.